

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **N. T. T. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2014, č. j. 32 A 2/2014 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014, č. j. KRPA-9862-37/ČJ-2014-000022, uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu jednoho roku. Zároveň vyslovila, že počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uložila žalobkyni povinnost vycestovat z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění správní orgán prvního stupně uvedl, že se žalobkyně dne 8. 1. 2014 dostavila s žádostí o výjezdní vízum a předložila platný cestovní doklad, který obsahoval výjezdní příkaz s platností do 28. 12. 2013. Proto správní orgán prvního stupně zahájil dne 8. 1. 2014 s žalobkyní správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, v němž dovodil, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v období od 29. 12. 2013 do 8. 1. 2014.

Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2014, č. j. CPR-9211-2/ČJ-2014-930310-V238, žalovaná na základě odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že výrok tohoto rozhodnutí nově zní: „Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. se paní T. T. H. N., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, ... ukládá správní vyhoštění a stanovuje dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce trvání 6 (šest) měsíců.“ Ve zbytku žalovaná napadené rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění se žalovaná ztotožnila s úvahou správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně sice dne 19. 10. 2011 podala žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, ale řízení o této žádosti bylo pravomocně zastaveno ke dni 28. 8. 2013. Žalovaná především nepřisvědčila námitce žalobkyně, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci a správním vyhoštěním nepřiměřeně zasáhl do rodinného života žalobkyně, jejíž manžel žije v České republice. Žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že tvrzené manželství je zcela formální, neboť žalobkyně v průběhu celého řízení nebyla schopna věrohodně identifikovat adresu, na které s manželem pobývají, a správním orgánům poskytovala rozporná tvrzení. Správní vyhoštění proto nemůže zasáhnout do jejího rodinného života ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však uvedla, že správní vyhoštění na dobu jednoho roku není přiměřené a zkrátila jej na dobu šesti měsíců, s odůvodněním, že neoprávněný pobyt žalobkyně trval jen několik dní.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 19. 9. 2014, č. j. 32 A 2/2014 - 33, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí a předcházející řízení v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud neshledal v postupu správních orgánů namítaná procesní pochybení. Naopak vzal za prokázané, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně, konkrétně v období od 29. 12. 2013 do 8. 1. 2014. Krajský soud nepřisvědčil argumentu žalobkyně, že správní vyhoštění způsobí zásah do jejího soukromého života. Dle názoru krajského soudu žalobkyně nemá v rámci České republiky takové soukromé vazby, které by byly správním vyhoštěním nepřiměřeným způsobem zasaženy. Žalobkyně sice uvedla, že správním vyhoštěním bude nepřiměřeným způsobem zasaženo do jejího manželství s V. D. B., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, nicméně krajský soud se ztotožnil se závěrem obou správních orgánů, podle něhož žalobkyně neprokázala reálně fungující manželství a jedná se o manželství účelové. Podle krajského soudu nebylo zjištěno, že by správní vyhoštění bylo nepřiměřené z jiných důvodů. Dále se krajský soud ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalované a v podrobnostech na něho odkázal, přičemž poukázal i na přípustnost takového postupu podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS. Krajský soud uzavřel, že žalobní tvrzení neobsahují žádné nové skutečnosti a argumenty, nýbrž pouze opakují námitky, se kterými se již vypořádala žalovaná v rámci odvolacího řízení.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014 - 17, vyhověl.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek vykazuje nezákonnosti, které obsahují již rozhodnutí obou správních orgánů. Nezákonnost spatřovala zejména v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Správní orgány podle názoru stěžovatelky zcela bezdůvodně zpochybňovaly vztah mezi manželi a dále neprovedly žádné posouzení přiměřenosti správního vyhoštění s ohledem na údajnou účelovost vztahu. Skutkový stav zjištěný správními orgány vykazuje nedostatky, neboť nebylo jasně prokázáno, že manželství stěžovatelky je fiktivní. Správní orgány založily své úvahy na skutečnosti, že manžel stěžovatelky

pokračování

se nepodařilo doručovat na adresu hlášené společné domácnosti, a na protokolu o výsledku stěžovatelky, ze kterého vyplývá, že stěžovatelka v současnosti nebydlí na adrese hlášeného bydliště. Tyto skutečnosti však podle stěžovatelky vyvolávají spíše další otázky než jednoznačná zjištění. Skutečnost, že se manželovi stěžovatelky nepodařilo doručit předvolání na předmětnou adresu, spíše nasvědčuje tomu, že na ní nebydlí a opomenul nahlásit změnu bydliště. Na základě těchto úvah stěžovatelka namítla, že dosažená zjištění neodůvodňují závěry správních orgánů, a proto správní vyhoštění nemůže být přiměřené. Správní orgány se rovněž nezabývaly námitkou stěžovatelky, že jí nebylo protiprávně umožněno podat žádost o změnu účelu pobytu u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „odbor azylové a migrační politiky“), když v důsledku tohoto se stal její pobyt protiprávním.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti označila stěžovatelka důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud má za to, že skutkový stav zjištěný žalovanou lze považovat za dostatečný. Předně stěžovatelka nejprve v průběhu výsledku účastníka uvedla, že s manželem bydlí, avšak nebyla schopná uvést adresu. Posléze uvedla, že s manželem nebydlí. Z uvedeného vyplývá, že s manželem nesdílí společnou domácnost. Stěžovatelka dále nebyla žalované schopna poskytnout manželovy relevantní kontaktní údaje, což přisvědčuje úvahám žalované, že manželství stěžovatelky lze považovat za účelové. Odůvodnění rozhodnutí žalované obsahuje úvahy, kterými zcela transparentním způsobem popisuje zhodnocení důkazů a výsledků řízení. V průběhu jak správního řízení, tak i v řízení před krajským soudem, stěžovatelka neuvedla žádné argumenty stojící proti úvahám žalované ohledně formálnosti svého manželství, když v tomto ohledu zůstala zcela nečinná. Žalovaná zhodnotila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatelky. Žalovaná tedy učinila úvahy, které od ní lze vyžadovat, a Krajský soud v Hradci Králové tyto úvahy řádně přezkoumal na základě žalobních námitek stěžovatelky.

K námitce týkající se zohlednění skutečnosti, že stěžovatelka žádostí ze dne 10. 7. 2013 písemně požádala odbor azylové a migrační politiky o změnu účelu pobytu, lze plně přisvědčit krajskému soudu, který ve výše uvedeném rozsudku uvedl, že „*[z]e sdělení [odboru azylové a migrační politiky] ze dne 15. 1. 2014 k pobytu [stěžovatelky] na území ČR vyplývá, že žádné řízení, které by [stěžovatelku] opravňovalo k pobytu po 28. 12. 2013, u správního orgánu neprobíhá. [Stěžovatelka] nepředložila kopii předmětné žádosti s vyznačením jejího přijetí u příslušného správního orgánu, ani žádným jiným způsobem nedoložila (dodejkou), že by takovou žádost poslala. Nastalou situaci pak rozhodně nelze přičítat k tíži správního orgánu.*“ Ani v tomto případě nelze považovat zjištěný skutkový stav za nedostatečný. Nejvyšší správní soud nadto nemohl přisvědčit námitce stěžovatelky, že se správní orgány touto otázkou nezabývaly. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

i žalované vyplývá, že k této skutečnosti přihledly. Správní orgány však nebyly oprávněny, aby si učinily domněnku o nezákonnosti jiného, pravomocně skončeného správního řízení.

K námitce nesprávného právního posouzení otázky přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky uvádí Nejvyšší správní soud, že žalovaná i Krajský soud v Hradci Králové důsledně zhodnotily otázku přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Ustanovení § 119a zákona o pobytu cizinců uvádí, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při ukládání správního vyhoštění zakládá správním orgánům povinnost zhodnotit „[z]ejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Na uvedené navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 - 22, publ. pod č. 2868/2013 Sb. NSS, podle kterého „[p]ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podřídně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícím rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu.“

Stěžovatelka se dopustila protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území České republiky bez platného oprávnění, což bylo žalovanou prokázáno a stěžovatelkou není nijak rozporováno. Správní vyhoštění bylo vzhledem ke krátké době trvání pobytu bez povolení (od 29. 12. 2013 do 8. 1. 2014) uloženo žalovanou na dobu 6 měsíců. Jak sama stěžovatelka uvedla, kromě vztahu s manželem nemá v rámci České republiky kulturní a soukromé vazby. O nepřilíš těsné vazbě k České republice svědčí i to, že i po šestiletém pobytu v České republice stěžovatelka neovládá český jazyk. Žalovaná zhodnotila, že se stěžovatelka nenachází ve věku, kdy by pro ni bylo vycestování z České republiky problematické. Stěžovatelka se cítí zdravá. V rámci České republiky navíc vykonává pouze příležitostnou výdělečnou činnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka má dostatečnou vazbu na Vietnamskou socialistickou republiku, kde žije její čtrnáctiletá dcera a dále rodiče pečující o dceru stěžovatelky. Stěžovatelka má dostatečné zázemí pro návrat do Vietnamu.

Správní vyhoštění (jakkoliv se nejedná o opatření trestní povahy) má pro osoby, kterým je toto opatření ukládáno, negativní důsledky. Vždy je nutné, aby bylo zhodnoceno, zda jsou v dané věci negativní důsledky přiměřené povaze protiprávního jednání osoby, jíž je správní vyhoštění ukládáno. Ve věci stěžovatelky žalovaná důsledným způsobem zhodnotila otázky přiměřenosti dopadů správního vyhoštění na stěžovatelku. Její protiprávní jednání bylo zcela jednoznačně prokázáno a stěžovatelka si jej byla vědoma. U stěžovatelky nebyly prokázány překážky, které by zamezily jejímu vycestování z České republiky. Její vazby na Českou republiku jsou minimální, naproti tomu lze mít za to, že ve Vietnamu má stěžovatelka dostatečné rodinné zázemí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v tomto řízení procesně úspěšná a žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala a žádné takové náklady jí nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

pokračování

Proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu